మాగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

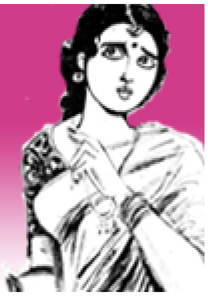

(గత సంచిక తరువాయి)

మహా కళ్ళు తెరిచేసరికి ఒక అరుగుమీద ఉన్నాడు. చుట్టూ చూసాడు. మనుషులు తిరుగుతూ కనిపించారు. నడుస్తూ, సైకిళ్ళ మీదా, మోటారు సైకిళ్ళ మీదా కొందరు, గుంపులుగా నిలబడి మాట్లాడుకుంటూ కొందరు.. ఎండ చుర్రుమంటోంది. వాడు పడుకున్న అరుగుకి కొంచెం ఎడంగా ఇద్దరాడవాళ్ళు నిలబడి మాట్లాడుకుంటున్నారు. కళ్ళు తెరిచి అన్నీ పరికించి చూస్తున్న వాడి దగ్గరకు ఒకావిడ వచ్చి "లే నాయినా ! దా అన్నం తిందువు" అంది.

మహా సమాధానం చెప్పకుండా నీరసంగా ఉన్న కళ్ళతో ఆవిడ మొహంలోకి చూసాడు.

"ఏ ఊరు?" అని అడిగింది. వాడు ఏమి చెప్పలేకపోయాడు.

"మీ నాయన, అమ్మ ఎవరు" అంది... వాడు సమాధానం చెప్పలేదు. తన స్నేహితుల కోసం చూసాడు. ఎవరూ కనిపించలేదు. ఆవిడ వైపు ప్రశ్నార్ధకంగా చూసాడు.

"ఆకలేస్తున్నదా! ఉండు" అంటూ లోపలికి వెళ్లి ఆకులో అన్నం, పప్పు తెచ్చి అరుగు మీద పెట్టింది. " "లే లేచి కూచుని తిను.." అంటూ మహా చేయి పట్టుకుని లేపి కూర్చోబెట్టింది.

అన్నం, పప్పు చూడగానే అణిగిపోయిన ఆకలి నిద్ర లేచింది. గబగబా తినేసాడు.

"ఎక్కడికెల్తన్నా?" అంది ఆవిడ

"మా ఇంటికి" అన్నాడు.

" యాడుండాది? " అని అడిగింది.

" సందం కాడ ..." చెప్పాడు. ఆవిడ జాలిగా చూసింది. వాడికి ఏదో జరిగిందని అర్ధం అవుతోంది కానీ ఆ జరిగింది ఒక ప్రళయం అనీ ఆ ప్రళయం తనని దిక్కులేని వాడిని చేసిందని అర్ధం కాలేదు. అందుకే ఇంటికి వెళ్ళాలి అనుకుంటున్నాడు. ఎలా వెళ్ళాలి? తానిప్పుడు ఎక్కడ ఉన్నాడు ఏమి అర్ధం కాలేదు.

"అమ్మా, అయ్యా ఉన్నారా ఇంటికాడ?" అడిగింది.

ఒక్క క్షణం ఆవిడ మొహంలోకి చూసి అస్పష్టంగా తల ఊపాడు. మళ్ళీ ఏదో గుర్తొచ్చినట్టు తల అడ్డంగా ఆడిస్తూ "మా నాయన సందంలోకి యాతకేల్లాడుగా" అన్నాడు.

ఆవిడ సానుభూతిగా చూసింది. మరో పక్క అరుగుమీద కూర్చుని చుట్ట కాలుస్తున్న మొగుడి దగ్గరకు వెళ్లి నెమ్మదిగా అంది .. "ఆ కుర్రోడికి ఏమి తెలీడం లేదు.. అమ్మా, నాయన ఉన్నారో లేరో కూడా అర్ధం కాదంలా వాడికి.. పాపం ఇల్లెక్కడ అంటే సముద్రం దగ్గర అంటున్నాడు. ఏ పక్కో ఎల్లాగ తెలిసేది" అంది.

ఆయన తలతిప్పి మహా వైపు చూసాడు. అమాయకంగా ఉన్నాడు. చామన చాయ రంగు, ఉంగరాల జుట్టు. పెద్ద కళ్ళు.. చినిగిపోయి మట్టి కొట్టుకుపోయిన బట్టలు. తుపానుకి వీడు ఎక్కడి నుంచో కొట్టుకోచ్చినట్టున్నాడు. " ఎక్కడని వెతుకుతాము పెసిడెంటు గారికి అప్పచేప్పేద్దాములే" అన్నాడు.

ఆవిడకి ఆ మాట నచ్చలేదు. పాపం పసివాడు ...రోడ్డు మీద కళ్ళు తిరిగి పడిన వాడిని తెచ్చి అరుగు మీద భర్త పడుకోబెట్టాడు.. వాడు ఆకలిగా ఉన్నాడు తను అన్నం పెట్టింది.. అలాగని వాడికి ఆశ్రయం ఇచ్చి ఇంట్లో అట్టిపెట్టుకుని పోషించే ఆర్ధిక స్తోమత తమకి లేదు, పోనీ వెళ్లిపోనీ అనడానికి మనసు రావడంలేదు. అందుకే అంది " పోనీ రెండ్రోజులు తేరుకున్నాక వాడి అమ్మా, నాయన పేరు అడిగి పంపిద్దాములే ఉండనీ రాదా " అంది.

"సరే... నీ ఇష్టం..రెండు రోజులైతే పర్లేదు..అంతకన్నా ఎక్కువ బాధ్యత తీసుకునే శక్తి మనకేది.. మనకే నలుగురు పిల్లలు" అన్నాడు. ఆవిడ తల ఊపింది.

తుపానోచ్చింది ... రెండు రోజులు ఉధృతంగా గాలులు వీచాయి. సముద్రం ఉప్పొంగింది. తీర ప్రాంతాల్లో ఉన్నబెస్తల గుడిసెలు కొట్టుకుని పోయాయి. కొందరు బెస్తలు సముద్రం మధ్యలోకి వెళ్ళారు.. వాళ్ళ ఆనవాలు దొరకలేదు ... కొందరు స్త్రీలు, కొందరు పిల్లలు కొట్టుకుపోయారు.. మిగిలిన వాళ్లకి ప్రభుత్వం తాత్కాలిక ఆశ్రయం కల్పించిందని అందరూ అంటుంటే వింది. తమ గ్రామం బాగానే ఉంది. ఎలాంటి నష్టము, కష్టము లేదు కాబట్టి మిగతా విషయాలు

తెలియవు. ఇరవై నాలుగు గంటల్లో బీభత్సాన్ని సృష్టించి ఏమి ఎరగనట్టు నిశ్శబ్దంగా వెళ్ళిపోయింది తుపాను. జరిగిన ప్రమాదంలో ఇలాంటి పిల్లలు ఎందరు అనాధలైనారో అనుకుంటూ నిట్టూర్చింది ఆమె.

తరచూ ఇలాంటి ప్రమాదాలు జరుగుతూనే ఉంటాయి. అయినా చేపలు పట్టడానికి సముద్రానికి దగ్గరగా ఉంటే బాగుంటుందని కొందరు తీరం వెంబడి ఇసుక దిబ్బల కింద వరసగా గుడిసేలేసుకుని ఉండడం మానరు. తుపాను వచ్చే ముందు ప్రభుత్వం హెచ్చరికలు జారీ చేసి గుడిసెలు ఖాళీ చేయిస్తుంది. కొన్ని కుగ్రామాలకు హెచ్చరికలు ఆలస్యంగా అందుతాయి. అందుకే ఆ గ్రామాలు ముంపుకి గురి అవుతూ తుడిచిపెట్టుకుపోతూ ఉంటాయి.

ప్రస్తుతం దానయ్య ఉన్న ఊరు మరీ పల్లెటూరు కాదు.. విశాఖపట్నానికి దగ్గరగా ఉండడం వల్ల పట్నం వాసనలు అప్పుడప్పుడే ఆ ఊరి వైపు వ్యాపిస్తూ నాగరికత రెక్కలు తొడుక్కుంటూ ఉంది. విలయం యొక్క ప్రభావం అంత తీవ్రంగా లేదు.. వర్షాలు మాత్రం బాగా కురిసి వెలిసి, పురిటి స్నానం చేసిన బాలింతలా పచ్చ, పచ్చగా, అందంగా. ప్రశాంతంగా ఉంది. అందరూ హాయిగా నిశ్చింతగా తిరుగుతున్నారు. ప్రకృతిని పలకరించడానికి బయలుదేరిన దానయ్య ఊరి పొలిమేర దగ్గర రోడ్డు పక్కన స్పృహ లేని స్థితిలో పడి ఉన్న నలుగురు కుర్రాళ్ళని చూసాడు. ఇద్దరు కుర్రాళ్ళకి తలకి బలంగా గాయాలు అయాయి. ఇద్దరు కుర్రాళ్ళు అచేతన స్థితిలో ఉన్నారు. వాళ్ళిద్దరినీ మరికొందరు ఊరివాళ్ళ సాయంతో ప్రభుత్వాసుపత్రిలో చేర్పించి మిగతా ఇద్దరికీ కొంచెం శుశ్రూష చేస్తే ఒకడు కళ్ళు తెరిచి కొత్తవాళ్ళని చూసి బెదిరిపోయి అమ్మా అంటూ పిలిచినా పలక్కుండా పరిగెత్తుకుని వెళ్ళిపోయాడు. మహా కళ్ళు కూడా తెరవకుండా పూర్తిగా అపస్మారక స్థితిలో ఉండడంతో హాస్పిటల్లో పడేసి వెళ్ళిపోడానికి మనస్కరించక తన ఇంటికి తీసుకువచ్చాడు.

ఎవరో, ఏ ఊరివాడో, పేరేంటో, పాపం వీడి తల్లి,తండ్రులు బతికి ఉన్నారో చనిపోయారో జాలిగా అనుకుంది ఎర్రమ్మ. ముందు కుర్రాడు తేరుకుంటే నెమ్మదిగా బుజ్జగించి ఊరు, పేరు, తల్లి తండ్రుల వివరాలు సేకరించి వాళ్ళ దగ్గరకు చేర్చాలి అనుకుంటూ బిక్కచూపులు చూస్తున్న మహా దగ్గరకు వెళ్ళింది.

వాడిని లోపలికీ తీసుకుని వెళ్లి సబ్బు, తుండుగుడ్డ ఇచ్చి స్నానం చేసిరా అని పంపించింది. వాడు స్నానం చేసి వచ్చేసరికి రెండో కొడుకు పాత లాగు, చొక్కా తీసిచ్చింది. దాదాపు ఆ కుర్రాడి వయసే ఉంటుంది ఆమె కొడుక్కి. బట్టలు వాడికి సరిగ్గా సరిపోయాయి.

“రేపు మీ ఊరేల్దామా ... మాకు సూపిత్తావా ఎక్కడో మీ ఇల్లు” అడిగింది.

“నాకు తెల్దు ” అన్నాడు.

“దారి తెలుసా” అడిగింది.

వాడు ఒక్కసారి వీధిలోకి చూసి ఆవిడ వైపు చూసాడు.

“ఎటే పెల్లాలి ” అడిగింది ఆవిడ.

తల అడ్డంగా ఊపాడు. “ సందం కాడ ” అన్నాడు.

“ సంద్రం కాడికి తీసికేల్తే సూపిత్తావా “ అడిగింది.

తలాడిస్తూ “ మా అమ్మా, నాయన ఉంటారుగా” అన్నాడు మెరిసే కళ్ళతో.

ఆవిడకి వాడి అమాయకత్వం, పసితనం అర్థం అయింది.. బొత్తిగా ఏమి తెలీని పిల్లాడు.. అమ్మెవరో, అయ్యెవరో... ఆల్లేదుంటారో కూడా తెల్దు.. వీడేం సెప్తాడు” జాలిగా చూసింది వాడివైపు. “ సరేలే రేపెల్దాం పడుకో ” అని చాప, దుప్పటి ఇచ్చింది.

వాడు పడుకున్నాడు. ఆవిడ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

వాడికి కొత్తగా ఉంది.. ఇలాంటి చోట ఎప్పుడూ లేడు ... పైన కప్పు, చుట్టూ గోడలు.. ఇసకలేదు.. సముద్రపు ఘోష లేదు.. అమ్మ వెచ్చని స్పర్శ లేదు.. కాకపోతే కడుపు నిండుగా ఉంది.. చలిని తట్టుకోడానికి వెచ్చగా కప్పుకున్న దుప్పటి ఉంది.. అయినా నిద్రపట్టలేదు.. కళ్ళు మూతలు వేయకుండా ఇల్లంతా పరికించాడు. మట్టిగోడలకి దేవుడి కాలండర్లు వేళ్ళాడుతున్నాయి. వినాయకుడు, వెంకటేశ్వర స్వామీ.. మహాకి హటాత్తుగా గుర్తొచ్చింది. బొమ్మలు... నా బొమ్మలు అనుకుంటూ గభాల్న లేచి కూర్చున్నాడు.

అటూ, ఇటూ అస్థిమితంగా కదిలాడు. గబుక్కున లేచి తెరిచిఉన్న తలుపుల గుండా వీధిలోకి నడిచాడు.

వాడి దృష్టి, ధ్యాస తను వేసిన బొమ్మల మీదే ఉంది. కడుపునిండా తిని విశ్రాంతి తీసుకున్నందుకేమో శక్తి వచ్చింది. పరుగు మొదలుపెట్టాడు. “అరేయ్ .... ఎక్కడికి .... రేరోయ్” అని వెనకాల నుంచి అరుపులు వినిపిస్తున్నా ఆగలేదు. ఆయాసం వచ్చిందాకా పరిగెత్తాడు.

తను ఎక్కడినుంచి వచ్చాడో, ఎక్కడికి వెళ్ళాలో వాడికి తెలియదు.. సముద్ర తీరం, ఇసక దిబ్బలు, తన గుడిసె, అమ్మ, నాన్న, స్నేహితులు, వల, బోటు, చేపలు, తన బొమ్మలు ఇవి తప్ప ఇంకేమీ తెలియని ఆ తొమ్మిదేళ్ళ పిల్లాడు అగమ్యంగా రోడ్డుమీద నడుస్తూ వెళ్తోంటే చూసిన జనానికి అది వింతగా, కూడని పనిగా అనిపించలేదు. ఎందఱో పిల్లలు తిరుగుతూనే ఉంటారు.. వీడూ వాళ్ళల్లో ఒకడు.

వాడు ఎవరినీ ఏమి అడగలేదు..అడగాలని తెలియని వయసు.. మనసు కూడా. నడవడానికి అనుకూలంగా ఉన్న దారిలో కాసేపు పరిగెత్తుతూ, మరి కాసేపు నడిచి వెళ్తున్నాడు.. వాడి కళ్ల ముందు పెద్దగా నోరుతెరుచుకుని ఆకాశాన్ని మింగేస్తూ అడ్డువచ్చిన వారిని విసిరి సముద్రంలోకి తోసిన ఉవ్వెత్తు కెరటాలు కనిపిస్తున్నాయి.. తన బొమ్మలని నిర్దయగా లాక్కుని వెళ్ళిపోయిన ఆ కెరటాల మీద కోపంగా ఉంది. ఏదో చేయాలి.. ఏం చేయాలో తెలియడంలేదు. అది విధి అని, ఆ విధే తన బొమ్మలని అమ్మని కూడా తనతో లాక్కుని వెళ్లాయని, ఆ కెరటాలే తనని దిక్కులేని వాడిగా చేశాయని తెలియదు. ఆనాడు తన బొమ్మ అలలు వచ్చి తుడిచేస్తే అమ్మ గుండెల్లో దూరి ఏడ్చినప్పుడు “ మల్లి ఏసకుందువులే బొమ్మేగా అని ఓదార్చిన అమ్మ గుర్తొస్తోంది.. అమ్మ విచ్చని ఒడి రారమ్మని పిలుస్తోంది. తను వేస్తున్న అడుగులు అమ్మ వైపే అని వాడి విశ్వాసం.

ఆ విశ్వాసంతోటే బలంగా అడుగులు వేస్తూ రోడ్డు మీదకి వచ్చాడు. బండ్లు, రిక్షాలు, ఎర్ర బస్సులు పండ్ల కోట్లు, పాకా హోటళ్ళు , సైకిళ్ళ మీద తిరుగుతున్న మనుషులు.. అంతా వింతగా ఉంది. తానూ ఎన్నడూ చూడని ఓ కొత్త ప్రపంచం లోకి వచ్చినట్టుగా ఉంది. వాడికి తెలిసిన సముద్రంలోకి కొంత దూరం నావలో వెళ్ళిన రోజు తిరిగి ఒడ్డుకి ఎలా చేరాలో తెలుసు. ఇప్పుడు చూస్తున్న జన ప్రవాహంలో అంగుళం, అంగుళం చొప్పున మునిగిపోతున్నట్టే అనిపిస్తోంది .. ఎక్కడ తేలుతాడో తెలియని అయోమయ స్థితిలో గమ్యం తెలియకుండా నడుస్తున్న వాడు ఎవరో చేయి అడ్డుపెట్టినట్టు ఆగిపోయాడు. సైకిల్ బెల్ గణగణ మోగించుకుంటూ వచ్చిన ఒక యువకుడు వాడిని మింగేసేలా చూస్తూ “ ఏరా కళ్ళు మూసుకుని నడుత్తన్నావా ఎదవా.. బతకాలని లేదేంటి” అంటూ కసరడంతో బిక్కమోహంతో చూసి “ సందం ఎక్కడ” అన్నాడు .

“ఏం దూకుతావా... పో అదిగో ఆ బస్సు ఎక్కు... ఇసాక పట్నం ఎల్లు ... సంద్రం అగుపడతది” అంటూ వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు.

మహా ఆ కుర్రాడు చూపించిన వైపు చూసాడు. అప్పుడే ఒక బస్సు వచ్చి ఆగింది. మహా పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్లి బస్సు ఎక్కాడు. బస్సు కదిలింది.

❦❦❦

చేతిలో చిల్లి కానీ లేకుండా, ఒంటిమీద చొక్కా విప్పి కింద పరచుకుని పడుకుని ఆ బస్సులో విశాఖపట్నం అనే మహాపట్నాన్ని చేరాడు మహా. ఎందరో దిక్కు, మొక్కు లేని పిల్లలు అలా బస్సుల్లో ఎక్కి ఎవరూ చెప్పకుండా ఒంటి మీది చొక్కాలు విప్పి అవసరం ఉన్నా, లేకున్నా సీట్ల కింద, సీట్ల మీద దుమ్ము తుడుస్తూ, ప్రయాణీకులు రాల్చిన ఎంగిలి మెతుకులు తింటూ ప్రతి కంపార్ట్మెంట్ తిరుగుతూ, నిద్ర వచ్చినపుడు ఏదో మూల పడుకోడం సర్వ సాధారణం అవడంతో ఎవరూ వాడిని నువ్వెవరు అనికానీ, టికెట్టు లేకుండా ఎలా ఎక్కావు అని కానీ అడగలేదు.. దిగిపో అని గదమాయించి బస్సులో నుంచి దింపనూ లేదు.

బస్సు దిగి తెల్లమొహం వేసుకుని నిలబడిపోయాడు. కలలో కూడా ఏనాడూ చూడని వైభవం కనిపిస్తోంది వాడికి. అంత మంది జనాన్ని, అన్ని బస్సులను మొదటిసారి చూస్తున్నాడు.

ఎవరి దారిన వారు బస్సులు దిగి గబగబా నడిచి వెళ్తున్నారు. కొందరు రిక్షాలు, కొందరు టాక్సీలు ఎక్కి ఎటో వెళ్తున్నారు. వాడిని ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. తెల్లవారిలేస్తే ఎందఱో అనాథలు రోడ్లమీద తిరుగుతుంటారు. వాళ్ళ అజ,పజ అడిగే సమయం ఎవరికీ లేదు.

తను ఎక్కడికి వెళ్లాలని బస్ ఎక్కాడో ఆ సముద్రం, ఆ ఒడ్డు ఆ గుడిసెలు, ఆ ఖాళీ పడవలు, ఆరేసిన వలలు, కబుర్లు చెప్పుకునే పెద్దలు ఎవరూ లేరు. వీళ్ళంతా ఎవరో కొత్త వాళ్ళు. సూటు బూటు వేసుకున్నారు. ఆడవాళ్ళు నాజూగ్గా అందంగా ఉన్నారు. అందరూ చక్కగా నవ్వుతూ తనకి తెలియని భాషలో మాట్లాడుతో వెళ్తున్నారు.

కూల్ డ్రింక్ షాపులు, కాఫీ హోటళ్ళు , కిళ్ళీ షాపులు, న్యూస్ పేపర్లు, పుస్తకాలు లభించే షాపులు అంతా కొత్త ... ఎవరూ తనతో మాట్లాడడం లేదు.. తనూ ఎవరితో మాట్లాడే సాహసం చేయడం లేదు.

మహా అలా ప్లాట్ ఫారం మీద కూలబడి పోయాడు. ఆకలేస్తోంది వాడికి. దాహం కూడా వేస్తోంది. కొంచెం దూరంలో పంపు కనిపించింది. వెళ్లి మంచినీళ్ళు తాగాడు. అరటి పళ్ళ కొట్టు దగ్గర ఆగి ఆశగా చూసాడు. దిక్కులేని వాడిగా కనిపిస్తున్న ఆ పసివాడి కళ్ళల్లో ఆకలి పసిగట్టిన కొట్టు యజమాని మానవత్వం చాటుకున్నాడు.

" ఏరా ఎట్నించి అత్తన్నావేటి... పండు కావాలా .." రెండు పండ్లు వాడి చేతికి ఇచ్చాడు. మహాప్రసాదం లభించినట్టుగా అందుకుని కొంచెం ఎడంగా ప్లాట్ఫారం మీద కూర్చుని ఆ పండ్లు తిన్నాడు.

అప్పటికి సాయంత్రం నాలుగు దాటింది.

అప్పుడే వచ్చి ఆగిన బస్సులో నుంచి ఒక యువతి దిగింది. ఆమె మంచి చీర కట్టుకుంది. అందంగా ఉంది. చేతిలో ఒక సూట్ కేసు, భుజానికి ఒక బాగు ఉంది. ఆమె అటూ, ఇటూ చూసి టాక్సీలు ఆగి ఉన్న వైపు నడిచింది. అప్పుడే కూర్చున్న దగ్గర నుంచి లేచి రోడ్డు మీదకి నడవబోతున్న మహాని ఆమె చూడలేదు. ఆవిడ చేతిలో పెట్టె వాడి కాలికి తగిలి వాడు వెల్లకిలా పడిపోయాడు.

అయ్యో అంటూ ఆమె గబుక్కున పెట్టె కిందపెట్టి ఒంగి వాడిని లేపింది.

"దెబ్బ తగిలిందా" అడిగింది సానుభూతిగా .

లేదు అన్నట్టు తలాడించాడు. వాడి వాలకం చూడగానే వాడి సామాజిక స్థితి ఆవిడకి అర్ధమైంది.. తన చేతిలో బరువు వాడి చేతికి ఇవ్వడానికి ఆవిడ పెద్దగా ఆలోచించలేదు.

"సారీ నేను చూడలేదు... చూడూ ఈ పెట్టె ఆ టాక్సీ దగ్గరకు తీసుకుని వస్తావా డబ్బులిస్తా" అంది.

వాడు తలూపాడు. తన లేత చేతులతో అతి బలవంతంగా ఆ పెట్టె పట్టుకుని ఆవిడ వెనకాల నడిచాడు. ఆవిడ వాడి కష్టం గమనించలేదు. ఎదురుగా ఉన్న టాక్సీ డ్రైవర్ ని అడిగింది "రామకృష్ణా బీచ్ వైపు వెళ్ళాలి .."

"ఎక్కండి" అన్నాడు డ్రైవర్. ఆవిడ హ్యాండ్ బాగ్ తెరిచి రెండు రూపాయల నాణాలు తీసి మహా చేతిలో పెట్టి పెట్టె టాక్సీ లో పెట్టింది. మహా ఆ నాణాల వైపు ఆవిడ వైపు చూసాడు. సరిపోలేదా ఆవిడ మరో రూపాయి ఇవ్వబోయింది.

వాడు చేయి చాచలేదు. ఆవిడ వైపు చూసి "నేను మా గుడిసేకి ఎల్లాలి" అన్నాడు.

ఆవిడ ఆశ్చర్యంగా చూసి "ఎక్కడ మీ గుడిసె" అంది.

"సందం కాడ" అన్నాడు.

" సందమా! " అయోమయంగా చూసింది.

డ్రైవర్కి అర్ధం అయింది. వీడు బీచ్ దగ్గర ముంతకింద పప్పులు, బొమ్మలు అమ్ముకుంటూ తిరిగే వాళ్ళ కుర్రాడు.. తప్పిపోయి వచ్చినట్టున్నాడు అనుకుంటూ అమాయకంగా ఉన్న వాడి మొహంలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

"ఏరా తప్పిపోయావా... పద నేను దింపేత్తా ఎక్కు బండి" మహాతో అని అయోమయంగా చూస్తున్న ఆవిడతో అన్నాడు. " బీచ్ దగ్గర పప్పులు, బొమ్మలు అమ్ముకుంటారుగామ్మగారు... ఆరి కుర్రోడు.,. తప్పి పోయినట్టున్నాడు. ఎక్కనీండి మనం అటే గా ఎల్లేది.. దింపేత్తా" అన్నాడు.

ఆవిడ అసంకల్పిత గా తల ఊపింది. మరోసారి హెచ్చరించి వాడిని టాక్సీ లో ఎక్కించాడు డ్రైవర్.

వాడికి అంతా విచిత్రంగా ఉంది. పుట్టి బుద్ధెరిగాక ఏనాడు ఆ గుడిసె, సముద్రం, వల, చేపలు, తన బొమ్మలు తప్ప మరో వస్తువు చూడని వాడిప్పుడు అనేక వింతలూ చూస్తున్నాడు. బస్సు ఎక్కాడు.. ఇదేంటో బండి భలేగుంది. లోపల సల్లగ, మెత్తగా ఉంది అనుకున్నాడు. ఇంత మంది మనుషులు, ఇన్ని రకాలుగా కనిపిస్తుంటే వాడికి వీళ్ళంతా ఎవరు అనే అనుమానం కూడా కలుగుతోంది.

"నీ పేరెంటిరా" అడిగాడు డ్రైవర్.

తన పూర్తీ పేరు వాడికి తెలియదు "మాగాడు" అన్నాడు.

ఫక్కున నవ్వాడు డ్రైవర్... "మాగాడా ... నువ్వు మగాడివే... నేను అడుగుతుండేది నీ పేరు.."

"మాగాడే" మళ్ళి అన్నాడు వాడు నవ్వుతున్న డ్రైవర్ వైపు విచిత్రంగా చూస్తూ.. అతను నవ్వడానికి ఏముంది ఇందులో అనిపించింది వాడికి .

"అలాగ పిలుత్తారా ఏంటి మీ అమ్మ, అయ్యా" అన్నాడు.

అవును అన్నట్టు తల ఊపాడు మహా.

"సర్లే..." బీచ్ సమీపించడంతో అక్కడ టాక్సీ ఆపి "దిగు ఎల్లు ... " అన్నాడు తను దిగి తలుపు తీసి పట్టుకుని. మహా అంత పెద్ద సముద్రాన్ని కళ్ళు విప్పార్చుకుని చూస్తూ దిగి ఒక్కసారిగా పరిగెత్తాడు.

"ఎందుకో ఈ కుర్రాల్లు ఊళ్లోకి వచ్చేస్తారు.. ఆల్లకి ఇల్లు, వాకిలి తెలీదు.. తప్పి పోయి ఊరంతా తిరుగుతారు" అంటూ సణుగుతూ వచ్చి డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చుని స్టార్ట్ చేసాడు డ్రైవర్.

బీచ్ జనంతో నిండుగా ఉంది. పిల్లలతో కళ ,కళ లాడుతోంది. ముంత కింద పప్పు, వేయించిన శేనక్కాయలు, బుడగలు, బొమ్మలు ఐస్ క్రీం అమ్మేవాళ్ళతో సందడిగా ఉంది. దూరంగా పిల్లలు, యువతీ, యువకులు కెరటాలతో ఆడుకుంటూ కేరింతలు కొడుతున్నారు. ఒక్కసారిగా వాడిలో ఉత్సాహం కట్టలు తెంచుకుంది. దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా గట్టిగా అమ్మా అని అరుస్తూ పరుగు పెట్టసాగాడు దూరంగా ఒడ్డున విశ్రాంతి తీసుకుంటున్న నావల వైపు.

నెమ్మదిగా లేత నారింజ రంగుకి బూడిద రంగు మేఘం చుట్టుకుని కలనేతల పల్చని వస్త్రం సముద్రం మీద కప్పినట్టుగా ఉంది. వస్త్రాన్ని ధరించడానికి చుక్కల ముసుగేసుకుని మరో పక్కనుంచి అడ్డు వస్తున్న మేఘాలను తొలగించుకుంటూ చిరునవ్వుతో వచ్చాడు నెలరాజు ఆ రాత్రి నింగినేలడానికి. నావల మీద కూర్చున్న కొందరు పర్యాటకులు ఆ అందమైన దృశ్యాన్ని కెమెరాలలో బందిస్తున్న వేళ మహా అనబడే ఆ లోకం తెలియని కుర్రాడి మరో జీవితం ప్రారంభం అయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS